

မြသုန္ဒာကို ရတနာခံဒိင်

အခန်း (၁)

“အိမ်ရှင်တို့ ... အိမ်ရှင်တို့ ...”

“အိမ်ရှင်တို့ ... အိမ်ရှင်တို့ ...”

ခပ်တိုးတိုး ခေါ်နေတဲ့ အသံတစ်ခုက ဦးမင်းထင်ရဲ့ နားထဲမှာ အိပ်မက်လိုလို၊ တကယ်လိုလို ကြားနေရတာကြောင့် မျက်လုံးနှစ်လုံးကို အားယူပြီး ဖွင့်လိုက်ရပါတယ်။

နံနက်ခင်းရဲ့ အလင်းရောင်တွေက မှန်ပြတင်းပေါက်တွေနဲ့ တံခါးများကြားကနေ အိမ်ထဲကို ပါလင်းနေပါပြီ။ ညက သောက်တာအရမ်းများ သွားတဲ့ အတွက် ဦးမင်းထင်ရဲ့ ခေါင်းတစ်ခုလုံး တူတစ်ချောင်းနဲ့ အထူခံနေရသလို ခံစားနေရပါတယ်။

“သားရေ ... အပြင်မှာ တစ်ယောက်ယောက် ခေါ်နေသလားလို့ ”

အမေလည်း အခန်းထဲကနေ ထွက် လာပြီး ဦးမင်းထင်ကို ပြောလိုက်ပါတယ်။ ဧည့်ခန်းထဲက နံရံနားမှာ ချထားတဲ့ ခုတင်ပေါ်ကနေ ဆင်းလိုက်ပြီး သားအမိနှစ်ယောက် အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ အိမ်အပြင်မှာ လသားအရွယ် ကလေးလေးကို ပွေ့ပိုက်ထားတဲ့ အမျိုးသမီးငယ် တစ်ယောက်က ဦးမင်းထင်တို့ သားအမိကို တောင်းပန်သလို အသနားခံသလို မျက်နှာမျိုးနဲ့ ကြည့်ပြီး ...

“ကလေး အရမ်းနေမကောင်းဖြစ်နေလို့ ပါ ... ဒေါ်ဒေါ်ရယ်။

ရှေ့ဆက်ပြီး သွားရမယ့်ခရီးကလည်း ဝေးသေးတာမို့ တစ်ရက်နှစ်ရက်လောက် တည်းခိုခွင့် ပြုဖို့ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်

ကလေး နေကောင်းတာနဲ့ ချက်ချင်းသွားမှာ ပါ။ ဒီမြို့မှာ တည်းခိုခန်းတွေကလည်း ဘယ်နားမှာ မှန်း မသိလို့ ပါ။

ကားကလည်း နီးနီးနားနား ဒီအိမ်နားမှာ ချပေးသွားလို့ ပါ”

ဦးမင်းထင်တို့ သားအမိနှစ်ယောက် အမျိုးသမီးငယ်နဲ့ ကလေးလေးကိုကြည့်ပြီး ရုတ်တရက် ဘာပြောရမှန်းမသိပါ။

ထိုအချိန်မှာ ပဲ အမျိုးသမီးငယ်လေးရဲ့ ရင်ခွင်ထဲက ကလေးက နေမကောင်းတဲ့ အရှိန်နဲ့ တလူးလူးတလွန်လွန် ဖြစ်လာရာကနေ တအဲ့အဲ့နဲ့ ငိုပါတော့တယ်။

ကလေးမျက်နှာကလေးကလည်း အဖျားသွေးတက်နေတာကြောင့် နီရဲနေပြီး ငိုနေရင်းနဲ့ ပါးစပ်မှ နေ နို့များ ပြန်အန်ထွက်လာပါတယ်။

ကလေးအမေက ကလေးကို ပါးစပ်ကနေ တကျွတ်ကျွတ်နဲ့ စုတ်သပ်ပြီး ချောနေပါတယ်။ ပြီးတော့မှ ဦးမင်းထင်တို့ သားအမိကို မျက်ရည်တွေဝိုင်းနေတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်ပြီး ...

“ကျွန်မတို့ သားအမိ ဒုက္ခရောက်လာကြတာပါ။ ဒေါ်ဒေါ်နဲ့ အစ်ကိုကြီးရယ် ... ကျွန်မ လည်း မိကောင်းဖခင် သားသမီးတစ်ယောက်ပါ။ ကလေးရဲ့ အသက်ကိုငဲ့ပြီး ကူညီပါရှင်”

ငိုနေတဲ့ ကလေးရဲ့ မျက်နှာလေးကိုကြည့်ပြီး ဦးမင်းထင်တစ်ယောက် သတိပြန်ဝင်လာတဲ့ လူတစ်ယောက်လို ကလေးအမေကို ပြောလိုက်မိပါတယ်။

“ဝင် ... ဝင် ... အိမ်ထဲကို။ အပြင်မှာ အရမ်းအေးတယ်”

ဆောင်းဝင်ခါနီးပြီမို့ ကလေးမြို့လေးက နေ့ရောညပါ အရမ်းကို အေးနေပါပြီ။

ကလေးအမေလေးက အိမ်ထဲကိုဝင် လာပြီး ကလေးကို ရင်ခွင်ထဲမှ ဝိုက်ထားရင်းနဲ့ အိမ်ထဲကို အကဲခတ်သလို ကြည့်ပါတယ်။

ဦးမင်းထင် ကလေးအမေလေးရဲ့ အကြည့်ကို နားလည်ပါတယ်။

“ဒီအိမ်မှာ အမေနဲ့ ငါ နှစ်ယောက်တည်းပဲနေတာ။ တခြားမိသားစုဝင် တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ မင်းနေချင်ရင်လည်း နေ၊ မနေချင်ရင်လည်း သွားလို့ ရတယ်။ မင်းရဲ့ ကလေးက ဆရာဝန်နဲ့ အမြန်ဆုံး ပြုရမယ့် အခြေအနေမို့ ငါကလည်း လက်ခံလိုက်တာ”

အမေက မင်းထင်ကိုမော့ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“သားကလည်း ကွယ် သူ့ခမျာလည်း ကလေးနေမကောင်းဖြစ်လာ လို့ သောကရောက်နေမှာ ပေါ့။ ကူညီသင့်တဲ့ သူကို ကူညီပေးရမှာ ပေါ့”

ကလေးအမေက ဦးမင်းထင်တို့ သားအမိပြောတာကို နားထောင်ပြီး ...

“ကျွန်မ ဒေါ်ဒေါ်နဲ့ အစ်ကိုကြီးတို့ ကို ယုံကြည်ပါတယ်ရှင်။ ကျွန်မတို့ သားအမိကို နေခွင့်ပြုတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်လို့ မဆုံးပါဘူး”

အမေက ကလေးအမေကို ...

“ရပါတယ်ကွယ် ... အိမ်ကြီးကလည်း အကျယ်ကြီးပါ။ ဘာမှ အား နာစရာမလိုဘူး။ အမေ မနက်စာ စားဖို့ တစ်ခုခု သွားလုပ်လိုက်ဦးမယ်။ သားလည်း မျက်နှာသွားသစ်တော့”

သားအမိနှစ်ယောက် အိမ်အနောက်ဘက်ကို ဝင်သွားကြပါတယ်။ ပြီ

မ်းငြိမ်း ဧည့်ခန်းထဲက သစ်သားဆက်တီမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး သားလေး မျက်နှာကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ပါတယ်။

သားလေးက ခုနက နို့တွေ ပြန်အန်ထုတ်လိုက်ပြီး မှိုန်းနေပြန်ပါတယ်။

ငြိမ်းငြိမ်း သားကိုကြည့်ပြီး မျက်လုံးအိမ်ထဲမှာ မျက်ရည်များ စီးကျလာပါတယ်။ ရင်ထဲက အသည်းတွေ၊ နှလုံးတွေကို ဆုပ်ကိုင်ခြေမခံနေရသလို ခံစားရပါတယ်။

“သားလေးရယ်... မေ့မေ့သားလေး၊ မေ့မေ့စိတ်ထဲမှာ အရမ်းကံကောင်းတဲ့ ကလေးလို့ ထင်ထားတာ။ အခုတော့ သားက ကံဆိုးတဲ့ ကလေးဖြစ်နေပါပေါ့လား။ မေ့မေ့သားလေးကို မေမေ အစွမ်းရှိသမျှ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်သွားမှာ ပါကွယ်”

ဒေါ်ဒေါ်က ဧည့်ခန်းကို ပြန်ထွက် လာပြီး ...

“သမီး ...လာ ထမင်းကြော်လေး အရင်လာစားလိုက်။ မျက်နှာသစ်ချင်ရင်လည်း သစ်လို့ ရတယ်။ ကလေး ဒေါ်ဒေါ် ချီထားပေးမယ်”

ဒေါ်ဒေါ်ကပြောပြီး ကလေးကို လှမ်းပွေ့ယူပါတယ်။ ငြိမ်းငြိမ်းလည်း အားနာနာနဲ့ ပဲ ဒေါ်ဒေါ် နဲ့ အတူ အိမ်နောက်ဖက်ကို ဝင်ခဲ့ပါတယ်။

အိမ်ကြီးက ရှေးတုန်းက ဆောက်ထားတဲ့ ပျဉ်ထောင်သွပ်မိုး၊ နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးပါ။

သူ့ခေတ်သူ့အခါတုန်းကတော့ တော်တော်ကို ခမ်းနားခဲ့မှာ ပါ။ အခုအချိန်မှာ တော့ အိမ်ကြီး တစ်အိမ်လုံးက တော်တော်ကို ယိုယွင်းပျက်စီးနေပါပြီ။

အမေ လုပ်တဲ့ သူက အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်အရွယ်လောက်

ရှိပြီး သားကတော့ လေးဆယ်ကျော်အရွယ်လောက်ပါ။ ကြည့်လိုက်တာ နဲ့ အရက်သမားတစ်ယောက်မှန်း သိသာလွန်းလှ ပါတယ်။

ထမင်းစားခန်းထဲမှာ ဒေါ်ဒေါ်သားက ထမင်းကြော်စားနေပါပြီ။ ထမင်းကြော် တစ်ဇွန်းစားလိုက်၊ ရေနွေးတစ်ကျိုက်သောက်လိုက်နဲ့ ငြိမ်းငြိမ်းကို မော့တောင်မကြည့်ပါ။

ဒေါ်ဒေါ်က ငြိမ်းငြိမ်းကို ...

“သမီး ... ရေချိုးခန်းထဲမှာ မျက်နှာအရင်သစ်လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဒေါ်ဒေါ်”

ငြိမ်းငြိမ်း ရေချိုးခန်းထဲမှာ မျက်နှာသစ်ပြီး ပြန်ထွက်လာတော့ ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့ သားက ...

“အမေ .. ကျွန်တော်ဝပ်ရှော့သွားတော့မယ်”

“အေး ... အေး ... သားရေ ညနေကျရင် တအားသောက်မလာနဲ့ ကွယ်”

အမေလုပ်တဲ့ သူက မှာ နေပေမဲ့ သားကတော့ ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ထွက်သွားပါတော့တယ်။

“သမီး ... လာထိုင်စား ဘာမှ အားမငယ်နဲ့ ။ ဒေါ်ဒေါ်တို့ အိမ်မှာ လေးငါးရက်နေလည်း ရတယ်။ ဒေါ်ဒေါ်သားက အရက်သောက်တာက လွဲလို့ လူရိုးလူဖြောင့်တစ်ယောက်ပါ။ စိတ်ကောင်း ရှိပါတယ်။ အပြောပဲ နည်းနည်းဆိုးတာ”

“ရပါတယ် ... ဒေါ်ဒေါ်ရယ်။ ဒေါ်ဒေါ်တို့ သာ လက်မခံရင် ကျွန်မတို့ သားအမိ ဘယ်မှ သွား စရာလည်း မရှိပါဘူး။ သားလေးက ကိုယ်တွေ

တအားပူလာလို့ ဆင်းနေခဲ့ရတာ”

“ကလေးက ဥပမိရုပ်လေး အရမ်းကောင်းတယ်၊ ပစ်စလက်ခတ် တော့ ဖြစ်သွားမယ့် ကလေးမျိုး မဟုတ်ဘူး ”

ဒေါ်ဒေါ်က သားလေးကို ပွေ့ထားရင်းနဲ့ သားလေးရဲ့ မျက်နှာကို သေ သေချာချာကြည့်ပြီး ပြောပါတယ်။

ငြိမ်းငြိမ်း ထမင်းကြော်တစ်ပန်းကန်စားပြီး ရေနွေးသောက်လိုက်ပါ တယ်။

“ပြီးရင် ... ဆေးခန်းသွားကြမယ်။ ဆရာဝန်ဆီ ဒေါ်ဒေါ်ပါလိုက်ခဲ့မ ယ်။ လမ်းထောင့်မှာ ဆိုက်ကားဂိတ်ရှိတယ်။ ဆိုက်ကားနဲ့ သွားကြတာ ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဒေါ်ဒေါ်”

*

အခန်း (၂)

သားလေးကို ဆေးခန်းပြပြီး ...

ဆိုက်ကားနဲ့ ပဲ ပြန်လာခဲ့ကြပါတယ်။ ဆရာဝန်က သားလေးအတွက် ဆေးသုံးရက်စာ ပေးပါတယ်။ ဆေးတိုက်ပြီးရင် အဖျားကျသွားလိမ့်မယ်လို့ ပြောပါတယ်။

ဒေါ်ဒေါ်နဲ့ အတူ အိမ်ကိုပြန်ရောက်တော့ သားလေးကို နို့ရည်နဲ့ ပဲ ဆရာဝန်ပေးလိုက်တဲ့ ဆေး ရည်လေးကို တိုက်လိုက်ပါတယ်။

ဆေးသောက်ပြီး နာရီဝက်လောက်ကြာတော့ သားလေးက သက်သာသွားသလိုမျိုး အမေ ရင်ခွင်ထဲမှာ ပဲ ငြိမ်ငြိမ်လေးမှ ဝန်းရင်းနဲ့ အိပ်ပျော်သွားတော့တယ်။ သနားစရာပါလား ... သားလေး ရယ် ။

စားပွဲခုံပေါ်ကို စောင်လေးတစ်ထည် ခင်းလိုက်ပြီး သားလေးကို သိပ်ထားလိုက်ပါတယ်။ မီးဖိုခန်းထဲကို ဝင်ခဲ့တော့ ဒေါ်ဒေါ်က နေ့လယ်စာအတွက် ဟင်းချက်နေပါတယ်။

ဒေါ်ဒေါ်က ငြိမ်းငြိမ်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးတော့ ...

“သမီး ... ကလေးနားမှာ ပဲ နေပါကွယ်။ ဒီဟင်းလေးချက်ပြီးရင် ပြီးပါပြီ။ ဘဲဥနဲ့ ငါးခြောက် ရောပြီး အချဉ်ရည်ဟင်းလေး ချက်လိုက်တယ်လေ။

သားကတော့ ဝပ်ရှေ့နားက ထမင်းဆိုင်မှာ ပဲ နေ့လယ်စာ ဝယ်စား

တယ်။ ဝပ်ရှောက သူ့ သူငယ်ချင်းနဲ့ စပ်တူဖွင့်ထားကြတာလေ။ နှစ်တွေလည်း ကြာပါပြီ။ သူ့သူငယ်ချင်းကတော့ အသောက်အစားလည်း မရှိတော့ မိသားစုကိုလည်း တင့်တောင့်တင့်တယ် ထားနိုင်တယ်လေ။

မင်းထင်ကတော့ အရက်ကိုပဲ အဖော်လုပ်နေတာဆိုတော့ တစ်ခါမှလည်း ငွေပိုငွေလျှံဆိုတာ မရှိပါဘူး ... သမီးရယ်။ အမေ့အတွက် ထမင်းဖိုးလေး မှန်အောင်ပေးနိုင်တာပဲ၊ တော်သေးတာပေါ့”

ငြိမ်းငြိမ်းလည်း ဒေါ်ဒေါ်တို့ အိမ်အခြေအနေကို ကြည့်တာနဲ့ တင်နားလည်ပါတယ်။ အိမ်ကြီး ထဲမှာ အဖိုးတန်ပစ္စည်းဆိုလို့ ဘာတစ်ခုမှ မရှိပါ။

အိမ်ထောင်ပရိဘောဂတွေကလည်း အားလုံးဟောင်းနွမ်းလွန်းနေပါပြီ။ ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့ အသက် အရွယ်ကလည်း မငယ်တော့တာမို့ အိမ်ကြီးတစ်အိမ်လုံးကိုလည်း သန့်ရှင်းသပ်ရပ်အောင် မလုပ် ဆောင်နိုင်တော့ပါ။

အမြဲတိုင်းနေကျ အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းက စားပွဲနဲ့ ကုလားထိုင်ကလွဲပြီး ကျန်တဲ့ နေရာတွေမှာ ဖုန် အလိမ်းလိမ်းနဲ့ ပါပဲ။ မျက်နှာကျက်မှာ ရှိတဲ့ ပင့်ကူအိမ်တွေကလည်း လှည်းခြင်း၊ ပြုခြင်း မလုပ်တာ နှစ်နဲ့ ချီနေပြီဆိုတာကို ပြနေပါတယ်။

နံရံကချိတ်တွေမှာ ချိတ်ထားတဲ့ ရှုပ်အင်္ကျီတွေကလည်း ကြုံသလိုယူ ဝတ်နေပြီး ဘာအရောင် ရယ်လို့ သတ်မှတ်လို့ မရလောက်အောင်ပါပဲ။

အခန်း (၃)

ဦးမင်းထင်တစ်ယောက် ညနေ ငါးနာရီထိုးလောက်မှာ ခေါက်ဆွဲကြော်ထုပ်တစ်ထုပ်ကိုင်ပြီး ပြန်လာပါတယ်။ အရက်တော့ သောက်ထားပေမယ့် အရမ်းမူးနေတာမျိုးတော့ မဟုတ်ပါ။

“အမေ ... ရော့ ... အမေ့အတွက် ခေါက်ဆွဲကြော်ဝယ်လာတယ်”

ဒေါ်ဒေါ်ကို ခေါက်ဆွဲကြော် လှမ်းပေးပြီး ဧည့်ခန်းထဲက ဆက်တီမှာ ဝင်ထိုင်ပါတယ်။ ငြိမ်းငြိမ်းတို့ သားအမိကို ကြည့်ပြီး ...

“နင့်ကလေး ဆေးခန်းပြပြီးပြီလား။ သက်သာရဲ့ လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မနက်က ဆေးခန်းသွားပြလိုက်ပါတယ် ... အစ်ကိုကြီး ။ ဆေးတိုက်လိုက်ပြီး ကိုယ်ပူကျသွားပါပြီ”

“အေး ... အေး ... ကောင်းတယ်။ သက်သာရင် မနက်ဖြန် ပြန်လို့ ရ ရင် ပြန်ကြတော့။ ငါတို့ သားအမိနှစ်ယောက်တည်းတောင် မနည်းရှာ စားနေရတာ။

ငါ့ကိုယ်တိုင်လည်း နေရတာ စိတ်ကျဉ်းကျပ်တယ်။ ကလေးကိုတော့ ငါလည်း သနားပါတယ်”

“သားကလည်း ကွယ်”

ဒေါ်ဒေါ်က ငြိမ်းငြိမ်းကို အားနာသလိုမျိုးကြည့်ပြီး ပြောလိုက်ပါတယ်။

“ရပါတယ် ... ဒေါ်ဒေါ်ရယ် ... အခုလောက် ကူညီပေးတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်လို့ မဆုံးပါဘူး။ ကျွန်မ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် တည်းခိုခန်းမှာ တည်းဖို့ ပိုက်ဆံလုံလုံလောက်လောက် မပါလို့ ပါ။

မနက်ဖြန် ကျွန်မ အဒေါ်ဝမ်းကွဲဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီးရင် ကျွန်မတို့ သားအမိ သွားကြမှာ ပါ။”

ဦးမင်းထင်က ငြိမ်းငြိမ်းပြောတာကို နားထောင်ပြီး ငြိမ်းငြိမ်းမျက်နှာ ကို စိတ်မကောင်းသလို မျိုး ကြည့်ပါတယ်။

“အေးလေ ... လူတွေဆိုတာ ဒုက္ခတွေနဲ့ ပဲ အနေများကြရတာပဲ။ ဘာတွေဖြစ်လာသလဲ ဆိုတာကိုတော့ ငါးလည်း မမေးတော့ပါဘူး။ ငါ ကိုယ်တိုင်လည်း ဒုက္ခတွေ ခါးစည်းခံခဲ့ရပြီး စိတ် မချမ်းမသာနဲ့ နေခဲ့ရ တာနှစ်တွေ မနည်းတော့ပါဘူး။

ဒီနေ့တော့ အရက်လျှော့သောက်လာတယ်။ ခါတိုင်းရက်တွေ ဆိုရင် တော့ အိမ်ကိုတောင် ဘယ်လို ပြန်ရောက်လာမှန်း မသိဘူး။ တစ်ခါတ လေ ညနေစာတောင် မစားဖြစ်ဘဲ တစ်ခါတည်း အိပ်ပျော်သွားတာ မနက်မိုးလင်းတဲ့ အထိ တစ်ရေးမှ မနိုးဘူး။

ငါတို့ အိမ်ထဲမှာ အဖိုးတန်ပစ္စည်း ဘာမှ မရှိတော့ သူခိုးက လာခိုးပါ ဆိုတာတောင် အပင်ပန်းခံပြီး လာခိုးမှာ မဟုတ်ဘူး ။ ဟား ... ဟား ... ဟား... ဟား...”

ဦးမင်းထင်ကပြောပြီး သူ့ဘာသာသူ သဘောကျစွာ အော်ရယ်နေပါ တယ်။

ငြိမ်းငြိမ်း ဦးမင်းထင်ကိုကြည့်ပြီး စိတ်ကောင်းရှိမယ့် လူတစ်ယောက်ဆိုတာကိုတော့ ခန့်မှန်း မိပါတယ်။

အရက်သမားကြီးဘဝ ရောက်နေရတာလည်း အတိတ်က စိတ်မကောင်းစရာအကြောင်း တစ်ခုခုကြောင့်ဆိုတာ ခုနက ဦးမင်းထင်ပြောသွားတဲ့ စကားအရ ငြိမ်းငြိမ်း ရိပ်စားမိပါတယ်။

စိတ်ထဲကတော့ ရေစက်တစ်ခုခုရှိနေသလိုမျိုး ဦးမင်းထင်အပေါ်မှာ အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်လို၊ ဦးလေးတစ်ယောက်လိုမျိုး ထူးဆန်းစွာ ခံစားမိပါတယ်။

ညဘက်ရောက်တော့ ဒေါ်ဒေါ်နဲ့ အတူ ငြိမ်းငြိမ်းတို့ သားအမိ အခန်းထဲမှာ အိပ်ပါတယ်။ ရင်ထဲက သောကတွေကြောင့် တစ်ညလုံး အိပ်လို့ မပျော်နိုင်ပါ။ မနက် အရုဏ်တက်ခါနီးအချိန် အလင်းရောင်လေး စပြီးမြင်ရတဲ့ အချိန်ကျမှ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားပါတယ်။

*

အခန်း (၄)

မနက်မိုးလင်းတော့ ငြိမ်းငြိမ်း သားလေးကို ဆေးအရည်လေး ထပ်ပြီးတိုက်ပါတယ်။ သားလေး သက်သာသွားတဲ့ အတွက် ငြိမ်းငြိမ်း အရမ်းဝမ်းသာမိပါတယ်။

ဦးမင်းထင်ကတော့ မနက်စာစားပြီး ဝပ်ရှော့ကိုသွားပါပြီ။ ငြိမ်းငြိမ်း ဒေါ်ဒေါ်ကို ကန်တော့ပါတယ်။ ဒေါ်ဒေါ်ကတော့ စိတ်မကောင်းစွာနဲ့ ဘဲ ငြိမ်းငြိမ်းတို့ သားအမိကို လမ်းခရီးမှာ အဆင်ပြေစေဖို့ ဆုတွေပေးပါတယ်။

ငြိမ်းငြိမ်း သားလေးကိုပွေ့ပြီး ပါလာတဲ့ အဝတ်အစားအိတ်ကိုဆွဲပြီး ထွက်ခဲ့ပါတယ်။

ဆိုက်ကားတစ်စီးငှားပြီး ကားဂိတ်ကိုရောက်တော့ ဒေါ်ဒေါ်နှစ်ဆီကို ဖုန်းကြိုဆက်ထား လိုက်မယ်လို့ စဉ်းစားလိုက်ပြီး ကားဂိတ်နားက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးမှာ ဖုန်းဝင်ဆက်လိုက်ပါတယ်။

“ဟဲလို ...”

တစ်ဖက်က ထူးတဲ့ အသံက အမျိုးသမီးငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ အသံပါ။ ဒေါ်ဒေါ်နှစ်ရဲ့ တူမ နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ဖြစ်မှာ ပါ။

“ဒေါ်ဒေါ်နှစ်နဲ့ စကားပြောချင်လို့ ပါ။ ဒေါ်သန်းသန်းကြည်ရဲ့ တူမ ငြိမ်းငြိမ်းလို့ ပြောပေးပါ နော်”

“ဪ .. မငြိမ်းငြိမ်းဆိုတာလား။ ကြီးကြီးဆုံးသွားတာ နှစ်လပဲရှိ သေးတယ်။ ကျွန်မတို့ လည်း သတင်းစာထဲကိုတော့ မထည့်ဖြစ်ဘူး”

ငြိမ်းငြိမ်း လက်ထဲက ဖုန်းခွက်ပြုတ်မကျအောင် မနည်းသတိထား လိုက်ရပါတယ်။ ရင်ထဲမှာ လည်း ကတုန်ကယင်တွေဖြစ်ပြီး ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိတော့ပါ။ အခုအချိန်မှာ ဒေါ်ဒေါ်နှစ်က ငြိမ်းငြိမ်းအတွက် တစ်ဦးတည်းသော အားကိုးစရာပါ။

ငြိမ်းငြိမ်းရဲ့ ဒေါ်လေး ဒေါ်သန်းသန်းကြည်နဲ့ ညီအစ်မတစ်ဝမ်းကွဲ တော်စပ်တာမို့ ငြိမ်းငြိမ်းရဲ့ အဒေါ်တစ်ဝမ်းကွဲပါ။

ညောင်ရွှေကနေ ရန်ကုန်ကို တစ်နှစ်တစ်ခေါက်ရောက်အောင် အမြဲ လာပါတယ်။ ဒေါ်ဒေါ်နှစ် က အပျိုကြီးမို့ သူ့ညီမ မိသားစုနဲ့ အတူ အမွေ ဆိုင်အိမ်ကြီးမှာ အတူနေကြပြီး ညောင်ရွှေဈေးထဲမှာ အထည်ဆိုင်ကြီး တစ်ဆိုင်ဖွင့်ပြီး ရောင်းပါတယ်။

ဒေါ်လေးကို ညီအစ်မအရင်းလို အမြဲစောင့်ရှောက်ပါတယ်။ ကိုနဲ့ ငြိမ်းငြိမ်းရဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ကို ညောင်ရွှေကနေ ရောက်အောင်လာခဲ့ပါတယ်။ ငြိမ်းငြိမ်း အိမ်ထောင် ကောင်းကောင်း မွန်မွန် ရတဲ့ အတွက် ဒေါ်လေးကိုယ်စား ဝမ်းသာကြောင်းလည်း ပြောပါတယ်။

ငြိမ်းငြိမ်းအတွက် ဆွေမျိုးအရင်းအချာဆိုလို့ ဒေါ်လေးနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်နှစ် ပဲ ရှိပါတယ်။

“ဟဲလို ... ပြောစရာရှိသေးလား။ ကျူရှင်သွားစရာရှိသေးလို့ ဖုန်းချ လိုက်တော့မယ်နော်”

တစ်ဖက်ကပြောပြီး ဖုန်းချသွားပါတယ်။ ငြိမ်းငြိမ်း ဖုန်းကို ပြန်ချလိုက်ပြီး ဖုန်းပြောခပေး လိုက်ပါတယ်။ ဘာဆက်လုပ်ရမယ်ဆိုတာကို

စဉ်းစားလို့ တောင် မရတော့ပါ။

ဝမ်းနည်းတာရော၊ အားငယ်တာရော ရင်ထဲက ခံစားရလွန်း၍ မျက်
ရည်များ အလိုလို စီးကျ လာပါတယ်။ ရှိုက်ကြီးတင်နေဲ့ ငိုချလိုက်ချင်ပေ
မဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လည်း လူတွေအများကြီး ရှိနေတာ မို့ ကိုယ့်စိတ်ကို
ကြိတ်မှိတ်ပြီး ထိန်းထားရပါတယ်။

သားလေးကို ပွေ့ပြီး အဝတ်အစားထုပ်ကို လက်ကဆွဲကာ ဆိုက်
ကားဂိတ်ကိုပဲ ပြန်ထွက်ခဲ့ရ ရပါတယ်။

★

အခန်း (၅)

မင်းထင် ညနေမှာ တော့ အိမ်ကို စောစောပြန်ခဲ့ပါတယ်။ အမေအတွက် ထမင်းဆိုင်ကနေ ဟင်းတစ်ထုပ် ဝင်ဝယ်ခဲ့ပါတယ်။ ကလေးအမေနဲ့ ကလေးကို မျက်စိထဲမှာ မြင်ယောင်မိပါတယ်။

စိတ်ထဲကတော့ သနားမိပေမဲ့ အမေနဲ့ မင်းထင် နှစ်ယောက်ထဲတောင့် မနည်းရှာဖွေ စားသောက်ရတာမို့ မည်သည့်တာဝန်အပိုတွေကိုမျှ မယူနိုင်ပါ။ အရက်သောက်တာကို အမေ မကြိုက်မှန်းသိပေမဲ့ မသောက်ဘဲ မနေနိုင်ပါ။

အရက်မူးနေရင် စိတ်ချမ်းသာသည် ။ မူးနေတာကပဲ မင်းထင်အတွက် အကောင်းဆုံးလို့ ထင်မိပါတယ်။ အမူးပြေသွားရင် ရင်နင့်ကြေကွဲစရာ အဖြစ်အပျက်တွေက မင်းထင်အတွက် မနေ့ တစ်နေ့က ဖြစ်ပျက်ခဲ့သလိုပဲ ခံစားရလွန်းလို့ မင်းထင် အမူးပြေသွားမှာ ကိုတောင် အမြဲကြောက်နေမိပါတယ်။

အိမ်နားကိုရောက်တော့ စကားပြောသံတွေ ကြားရတဲ့ အတွက် အံ့အားသင့်မိပါတယ်။ အိမ်ကို ဧည့်သည် တွေ ဘာတွေ မလာဖူးပါ။ အမေဘယ်သူနဲ့ များ ပြောနေပါလိမ့်လို့ စဉ်းစားလိုက်ပြီး အိမ်ထဲကို ဝင်လိုက်တော့ ...

“ဟင် ... နင်တို့ သားအမိ မသွားကြသေးဘူးလား။ ဘာတွေဖြစ်နေကြပြန်ပြီလဲ”

ဧည့်ခန်းထဲမှာ အမေနဲ့ ကလေးအမေတို့ စကားပြောနေကြတာပါ။
ကလေးအမေလေးကတော့ ငိုထားတဲ့ မျက်နှာနဲ့ ပါ။ အမေက မင်းထင်
ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ...

“သူသွားမယ့် ညောင်ရွှေက အဒေါ်က ဆုံးသွားပြီတဲ့ ... သားရယ် ။
တခြားဘယ်မှ လည်း သွားစရာ မရှိပါဘူး။”

ကလေးအမေက အမေပြောလိုက်မှ ရှိုက်ကြီးတငင်နဲ့ အားရပါးရ ငို
လိုက်ပြီးတော့ ...

“အစ်ကိုကြီးရယ် ... ကျွန်မတို့ သားအမိမှာ အားကိုးစရာ ဘယ်သူမှ
မရှိတော့ပါဘူး။ ဘယ်ကို သွားရမှန်းလည်း မသိတော့ပါဘူး။”

မင်းထင် လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ ဟင်းထုပ်ကို အမေ့ကို လှမ်းပေး
လိုက်ပြီးတော့ ...

“ကဲ ... ဘာတွေဖြစ်ခဲ့တာလဲဆိုတာ သေသေချာချာ ပြောပြ။ နင်တို့
သားအမိကို ဘယ်လို ကူညီပေးရမလဲဆိုတာ ငါလည်း အဲဒါမှ စဉ်းစား
ပေးလို့ ရမှာ ”

★

အခန်း (၆)

ငြိမ်းငြိမ်းသားလေးကို ပုခတ်ထဲထည့်ပြီး ခြင်ထောင်လေးနဲ့ အုပ်လိုက်ပါတယ်။ စောင်ထုပ် လေးထဲမှာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေတဲ့ သားလေးရဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်ရတာ ပီတိဖြစ်ပါတယ်။

သားလေးက သူ့အဖေရဲ့ မျက်နှာနဲ့ အရမ်းတူပါတယ်။ အသားဖြူပြီး ခြေတံ၊ လက်တံလည်း ရှည်တာမို့ သူ့အဖေလိုပဲ အရပ်မြင့်မယ့်ကလေး လို့ ပြောကြပါတယ်။

ကိုနဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီးကတည်းက ငြိမ်းငြိမ်း စိတ်ချမ်းသာရပါတယ် ။ တည်ကြည်ပြီး သဘောကောင်းလွန်းတဲ့ ကိုဟာ ငြိမ်းငြိမ်းကို အစစအရာရာ အလိုလိုက်ပြီး နားလည်မှုများ စွာ ပေးတဲ့ အတွက် သားလေးကို မွေးပြီးတဲ့ အချိန်အထိ ငြိမ်းငြိမ်း အရမ်းကို ပျော်ခဲ့ရပါတယ်။

တစ်ခုတော့ရှိပါတယ်။ ချမ်းသာကြွယ်ဝလွန်းတဲ့ ကို့ရဲ့ မိဘတွေက သူတို့ ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သားဖြစ်သူ ကို့ကို ငြိမ်းငြိမ်းနဲ့ သိပ်ပြီး သဘောမတူခဲ့ကြပါ။

ဒါပေမဲ့ ကို့ကို အရမ်းချစ်ကြတဲ့ အတွက် ငြိမ်းငြိမ်းကို လက်ခံပေးခဲ့ကြပါတယ်။ ကိုကလည်း ငြိမ်းငြိမ်းကလွဲရင် တခြား ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ လက်မထပ်နိုင်ပါ။ မိဘတွေ သဘောမတူနိုင်ရင် သူလည်း ဒီတစ်သက် အိမ်ထောင်မပြုတော့ပါလို့ ကြွေးကြော်ခဲ့ပါတယ်။

ငြိမ်းငြိမ်းကတော့ ရင်ထဲက သိပ်မကောင်းလှပေမဲ့ ကိုနဲ့ လည်း မခွဲနိုင်တာကြောင့် ငြိမ်းငြိမ်းကို လက်ခံပေးခဲ့တဲ့ ကို့မိဘတွေကို ကျေးဇူးတင်မိပါတယ်

ကို့မိဘတွေအပေါ်မှာ မကျေနပ်တဲ့ စိတ်မျိုး နည်းနည်းလေးမှ မထားခဲ့ပါ။ ငြိမ်းငြိမ်းတို့ အခြေအနေကို ငြိမ်းငြိမ်း နားလည်ပြီးသားပါ။

ငြိမ်းငြိမ်း ငယ်ငယ်ကလေးတည်းက မိဘနှစ်ပါးလုံး ဆုံးသွားခဲ့ကြတာမို့ အမေ့ရဲ့ ညီမ ဒေါ်လေး ဒေါ်သန်းသန်းကြည်နဲ့ ပဲ အတူနေခဲ့ရတာပါ။ ဒေါ်လေး စက်ချုပ်ဆိုင်က ဝင်ငွေလေးနဲ့ တူဝရီးနှစ်ယောက် ရပ်တည်ခဲ့ကြရပါတယ်။

ဒေါ်လေးရဲ့ စက်ချုပ်ဆိုင်မှာ ဝိုင်းကူချုပ်ပေးရင်း ငြိမ်းငြိမ်း တက္ကသိုလ်တက်ခဲ့ပါတယ်။ အဖေနဲ့ အမေတို့ ရဲ့ လှတာတွေစုပြီး ငြိမ်းငြိမ်းကို မိန်းမချောလေးလို့ ပြောကြပါတယ်။

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကိုနဲ့ ငြိမ်းငြိမ်းတို့ တွေ့ဆုံခဲ့ကြပါတယ်။ ကိုက ငြိမ်းငြိမ်းသူငယ်ချင်းရဲ့ အစ်ကိုတစ်ဝမ်းကွဲပါ။ ကိုနဲ့ ငြိမ်းငြိမ်း ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြပြီး ငြိမ်းငြိမ်းဘွဲ့ရ ပြီးတော့ ကိုနဲ့ လက်ထပ်ခဲ့ပါတယ်။

သားလေးကို မွေးပြီးတဲ့ အချိန်အထိ ငြိမ်းငြိမ်းတို့ အရမ်းပျော်ခဲ့ကြပါတယ်။ သားလေး တစ်လသားကျော်ကျော်လောက်မှာ ငြိမ်းငြိမ်းရဲ့ အမေ သဖွယ် ချစ်ခဲ့ရတဲ့ ဒေါ်လေး ဆုံးသွားခဲ့ပါတယ်။

ငယ်ငယ်ကလေးတည်းက မိဘသဖွယ် စောင့်ရှောက်လာခဲ့တဲ့ ဒေါ်လေးအတွက် ငြိမ်းငြိမ်း အရမ်းကို ဝမ်းနည်းစွာ ခံစားခဲ့ရပါတယ်။ ဒေါ်လေးရဲ့ အသုဘကိစ္စအားလုံးကို ကိုက တာဝန်ယူပြီး လုပ်ပေးခဲ့ပါတယ်။

ဒေါ်လေးရဲ့ အိမ်လေးကိုပါ ရောင်းပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းဆောက်ဖို့ လှူဒါန်းလိုက်ပါတယ်။ သားလေး သုံးလသားအရွယ်မှာ ကိုက ကုမ္ပဏီက အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ကိုက စင်ကာပူကို ခရီးထွက်သွားပါတယ်။ တစ်လကြာမယ်လို့ ပြောပါတယ်။

စင်ကာပူကနေ ကိုက တစ်နေ့တစ်ခါ နေ့တိုင်း ဖုန်းဆက်ပါတယ်။ ငြိမ်းငြိမ်းနဲ့ သားလေးကို အရမ်းလွမ်းတဲ့ အကြောင်းကိုလည်း ပြောပါတယ်။ ငြိမ်းငြိမ်းလည်း ကို့ကို လွမ်းမိပါတယ်။ ယောက္ခမ တွေအိမ်မှာ နေရတာမို့ ကိုမရှိတဲ့ အချိန်တွေမှာ တော့ အားငယ်မိတာ အမှန်ပါ။

သားလေးကို ထိန်းရင်းနဲ့ ကို့အဖေနဲ့ အမေရဲ့ ဝေယျာဝစ္စလေးတွေကို ငြိမ်းငြိမ်းတတ်နိုင် သလောက် လုပ်ပေးပါတယ်။ ကို့အဖေက ကုမ္ပဏီကြီးရဲ့ မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာပါ။ ကိုကတော့ ဒါရိုက်တာ တာဝန် ယူထားပါတယ်။

ကို့အဖေ ကုမ္ပဏီကို သွားတဲ့ အချိန်တွေမှာ တော့ အိမ်မှာ အမေနဲ့ ငြိမ်းငြိမ်းပဲ ကျန်ခဲ့ကြပါတယ်။ အမေက မလိုအပ်ဘဲ ငြိမ်းငြိမ်းကို စကား အများကြီးတော့ မပြောပါဘူး။ သားလေးကိုလည်း တစ်ခါမှ တယုတယ နဲ့ ချီပိုးခြင်း မလုပ်ပါဘူး။

ငြိမ်းငြိမ်း စိတ်ထဲကတော့ မကောင်းပေမယ့် အမေရဲ့ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကို အမြဲပဲကြည့် ပြီး အဆင်ပြေအောင် နေရပါတယ်။ သားလေး အိပ်ပျော်သွားရင် အခန်းထဲ ခဏလာခဲ့ဖို့ အမေက မှာ ထားတာကြောင့် ငြိမ်းငြိမ်း အမေအခန်းဆီကို ထွက်ခဲ့ပါတယ်။

အိမ်ကြီးရဲ့ အပေါ်ထပ်မှာ အဖေနဲ့ အမေကတစ်ခန်း၊ ငြိမ်းငြိမ်းတို့ က တစ်ခန်းပါ။ အဖေက ဒီနေ့ ညစာစားပွဲတစ်ခုရှိလို့ ပြန်မရောက်သေးပါဘူး။ အခန်းထဲကို ဝင်လိုက်တော့ အမေက တီဗီရှေ့က ဆက်ဆီမှာ

ထိုင်ပြီး ဂြိုဟ်တုကလာတဲ့ အစီအစဉ်တစ်ခုကို ကြည့်နေပါတယ်။

ငြိမ်းငြိမ်း အခန်းထဲဝင်လာတာကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ငြိမ်းငြိမ်း ... လာ ... ကလေး အိပ်ပျော်သွားပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အိပ်သွားပါပြီ ... အမေ”

“ခဏထိုင်ဦး”

အမေက ငြိမ်းငြိမ်းကို ပြောပြီး အခန်းထဲက အဝတ်စီရိုရိုရာကို ထသွားပါတယ်။ စီရိုကိုဖွင့်ပြီး အထဲက ပိုက်ဆံထုပ်တစ်ထုပ်ကိုယူပြီး ငြိမ်းငြိမ်းနားမှာ လာဝင်ထိုင်ပါတယ်။

“ငြိမ်းငြိမ်း ... ရော့၊ ဒီပိုက်ဆံသုံးသိန်းကို မနက်ဖြန် ဒိုက်ဦးက အမေ့ ညီမ ဝမ်းကွဲဆီကို သွားပို့ပေး။ တော်တော်နေမကောင်းဖြစ်နေလို့ အမေ့ ဆီကို ဖုန်းဆက်ပြီး အကူအညီတောင်းလို့ ။

သမီးက သွားပို့ပေးလိုက်။ အမေက လေးဖက်နာ နည်းနည်းရှိတော့ အဆစ်အမြစ်တွေ ပြန်ကိုက်နေလို့ ဆေးသောက်နေရတယ်။ ပိုက်ဆံသွားပို့ရင်း လူနာသတင်းပါ မေးခဲ့လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အမေ”

ငြိမ်းငြိမ်း ပိုက်ဆံထုပ်ကို လှမ်းယူရင်း ပြောလိုက်ရပေမဲ့ သားလေးက သုံးလသားလေးမို့ ခရီးမထွက်ချင်ပါ။ ဒါပေမဲ့ အမေ စိတ်ချမ်းသာမယ့်ကိစ္စမျိုးကိုတော့ လုပ်ပေးချင်ပါတယ်။

အိမ်ကကားနဲ့ သွားမှာ ဆိုတော့ ဒိုက်ဦးကို နေ့ချင်းပြန်သွားရမှာ သိပ်တော့ မပင်ပန်းလောက် ပါဘူးလေလို့ စဉ်းစားလိုက်ပါတယ်။

“မနက်ဖြန် စောစောပဲ သွားလိုက်။ ဘသိန်းကို မနက်ခုနစ်နာရီလာဖို့

ပြောထားတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အမေ”

အခန်းထဲပြန်ရောက်တော့ သားလေးက ပုခက်လေးထဲမှာ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေဆဲပါပဲ။ သားလေးက အေးဆေးလွန်းလို့ ကိုက သူ့သားကို မိဘကို အကျိုးပေးမဲ့ကလေး၊ စိတ်သဘောထား ပြည့်ဝမဲ့ကလေးလို့ အမြဲပြောပါတယ်။

ကိုဆီက ဖုန်းလာလို့ ငြိမ်းငြိမ်း အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်ပါတယ်။ ကိုက သားလေးက ငယ်လွန်းသေးတာကြောင့် ခရီးမထွက်စေချင်ပါ။ သူ့အမေဆီကို ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်လို့ ပြောပါတယ်။

ငြိမ်းငြိမ်းက အမေစိတ်ချမ်းသာအောင် လုပ်ပေးချင်တဲ့ အကြောင်းကို မနည်းပြောရပါတယ်။ နောက်ဆုံးမှ ကိုက စိတ်လျှော့လိုက်ပြီး လမ်းမှာ သားလေးကို ဂရုစိုက်ပြီးသွားဖို့ အတန်တန်မှာ ပြီးမှ ဖုန်းချသွားပါတယ်။

★

အခန်း (၇)

မနက် ခုနစ်နာရီထိုးမှာ ငြိမ်းငြိမ်းတို့ အိမ်က ထွက်ခဲ့ကြပါတယ်။ ကားနောက်ခန်းထဲမှာ ငြိမ်းငြိမ်းသားလေးကို ဂွမ်းကပ်အထူစနဲ့ ထုပ်ပြီး ရင်ခွင်ထဲမှာ ပွေ့ထားပါတယ်။ ဆောင်းဝင်နေပြီမို့ မနက်စောစောမှာ ရာသီဥတုက နည်းနည်းအေးနေပါတယ်။

သားလေးအတွက် လိုလိုမည်မည် အဝတ်လေးသုံးစုံနဲ့ စောင်တစ်ထည်ကိုလည်း အိတ် တစ်လုံးနဲ့ ထည့်ခဲ့ပါတယ်။ ကားဒရိုက်ဘာကိုဘသိန်းက အမေသွားရင် အမြဲမောင်းပို့ပေးရတာပါ။ စကားလည်း နည်းပါတယ်။

ရန်ကုန်က ထွက်လာခဲ့ပြီး ဝေါကိုရောက်တော့ မနက်ကိုးနာရီလောက် ရှိပါပြီ။ ဝေါမြို့ကို ကျော်ခဲ့ပြီးတော့ အဝေးပြေးလမ်းမကြီးတစ်လျှောက်မှာ ကားအသွားအလာက နည်းနည်းရှင်းပါတယ်။

ကားအသွားအလာရှင်းတဲ့ တစ်နေရာမှာ ကိုဘသိန်းက ကားကိုရပ်လိုက်တာကြောင့် ငြိမ်းငြိမ်း၊ ကိုဘသိန်းကို မေးလိုက်ပါတယ်။

“ကား ဘာဖြစ်လို့ လဲ ... ကိုဘသိန်း”

ငြိမ်းငြိမ်းကို လှည့်ကြည့်လိုက်တဲ့ ကိုဘသိန်းရဲ့ မျက်လုံးတွေကို ကြည့်ပြီး တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်ပြီဆိုတာကို ငြိမ်းငြိမ်း သိလိုက်ပါပြီ။

ကိုဘသိန်း လက်ထဲမှာ ပိတ်စအဖြူစတစ်စကို ကိုင်ထားပါတယ်။

“ငါ့ကို အပြစ်မတင်နဲ့ ... ငြိမ်းငြိမ်း။ နင်က မစားသင့်တဲ့ အသီးကို စားမိတာကိုး။ နင့် ယောက္ခမတွေက နင့်ကို ဘယ်လိုမှ လက်မခံနိုင်ကြဘူး။ အထူးသဖြင့်တော့ အန်တီ ဒေါ်မြတ်မိုးမြင့် ပေါ့။ သူ့သားကို လက်လွှတ်မခံနိုင်လို့ သာ လိုက်လျောခဲ့ရတာ။ နင့်အပေါ်မှာ တစ်ရက်မှ ကြည်ဖြူခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ။ နင့်ရဲ့ သွေးပါနေတဲ့ ဒီကလေးကိုလည်း သူက ဘယ်လိုမှ အသိအမှတ်မပြုနိုင် ဘူးတဲ့ ။

နင်တို့ သားအမိမရှိမှ သူက စိတ်ချမ်းသာနိုင်မယ်တဲ့ လေ။ သူ့သားကို နင့်ထက်အများကြီးသာတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ ရှာပြီး ပေးစားလိမ့်မယ်”

ငြိမ်းငြိမ်း ကိုဘသိန်းပြောတာကို နားထောင်ပြီးတော့ ဝမ်းနည်းတာရော ကြောက်စိတ်ဝင်တာ ကြောင့်ရော တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်လာပါတယ်။

“ကျွန်မတို့ သားအမိကို ဘာလုပ်မလို့ လဲ ... ကိုဘသိန်း”

“နင်တို့ သားအမိကို တစ်ခါတည်း အပြတ်ရှင်းပြီး ကားကိုပါ မီးရှို့ခဲ့ရမှာ ။

နင် ဝေဒနာမခံစားစေရပါဘူး။ ငါနင့်ကို မေ့ဆေးဆွတ်ထားတဲ့ ဒီလက်ကိုင်ပဝါနဲ့ အုပ်ပြီး ထားခဲ့မှာ ပါ။ ကားပေါက်ကွဲတဲ့ အချိန်မှာ နင် ဘာမှ မသိတော့ဘူးပေါ့။”

ငြိမ်းငြိမ်း မျက်လုံးအိမ်ထဲမှ မျက်ရည်များ ကျလာပါတယ်။ သားလေးကို တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ ထားပြီး ...

“ကိုဘသိန်းရယ် ... ကျွန်မတို့ သားအမိကို သနားပါရှင်။ ကလေးက အခုမှ သုံးလလေးပဲ ရှိသေးတာကို။ မလုပ်ကောင်းပါဘူး။ ကိုဘသိန်းအတွက်လည်း သံသရာမှာ မကောင်းပါဘူး”

“ငါမလုပ်လည်း ဒီပြင်လူတစ်ယောက်က ပိုက်ဆံပုံပေးရင် လုပ်မှာပဲ
။ နင့်ယောက္ခမက နင့်ကို အလွတ်ပေးတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ။ ငါလည်း
ဖဲကြွေးတွေက လည်ပင်းမြုပ်ခါနီးနေပြီ။

အိမ်လေးရောင်းလိုက်ရင်လည်း တခြားဘယ်မှာမှ နေစရာမရှိဘူး။
ငါ့မှာလည်း ရွေးစရာလမ်း မရှိတော့ဘူး။ အန်တီပေးတဲ့ ပိုက်ဆံတွေက
ဖဲကြွေးတွေဆပ်ပြီး နောက်ထပ် အိမ်တစ်လုံးလောက် တောင် ထပ်ဝယ်
လို့ရသေးတယ်”

ကိုဘသိန်းက ကားရှေ့ခန်းကနေ တံခါးဖွင့်ပြီး ထွက်လာပါတယ်။ ငြိ
မ်းငြိမ်း အနီးအနားကို အကူအညီရလိုရငြား ကြည့်မိပေမဲ့ လူတစ်ဦးတ
စ်ယောက်မှ မတွေ့ရပါ။ ကားအသွားအလာလည်း ရှင်းနေပါတယ်။

ကိုဘသိန်းက ငြိမ်းငြိမ်းတို့ သားအမိထိုင်နေတဲ့ ကားတံခါးပေါက်ကို
ဆွဲဖွင့်လိုက်ပြီး လက်ကိုင်ပဝါကိုင်ထားတဲ့ လက်ကို မြှောက်လိုက်ပါတ
ယ်။

“နင်တို့ သားအမိ သတိမေ့သွားပြီးတာနဲ့ ကားက ပေါက်ကွဲသွားမှာ
ပါ။ ခဏလေးပါပဲ”

ငြိမ်းငြိမ်း ကိုဘသိန်းကို ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ ကြည့်လိုက်မိ
တဲ့ အချိန်မှာ ကိုဘသိန်းက ငြိမ်းငြိမ်းဘေးကို ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ငြိမ်းငြိမ်း
မျက်နှာကို လက်ကိုင်ပဝါနဲ့ အုပ်ဖို့ လက်ကို မြှောက်လိုက်ပါတယ်။

အဲဒီအချိန်လေးမှာပဲ ထူးဆန်းလွန်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခု
ဖြစ်သွားပါတယ်။ ရုတ်တရက် ကိုဘသိန်းရဲ့ ကျန်လက်တစ်ဖက်က ဝမ်း
ဗိုက်ကို ကိုင်လိုက်ပြီး ပါးစပ်မှ လည်း တအားအား တအီးအီးနဲ့ ညည်း
ညူအော်ဟစ်နေပါတော့တယ်။

ငြိမ်းငြိမ်း တဒင်္ဂအချိန်လေးကို လက်လွှတ်မခံဘဲ သားလေးကို လက်တစ်ဖက်ကပွေ့ပြီး သားလေးအင်္ကျီတွေနဲ့ ပိုက်ဆံသုံးသိန်းထည့်ထားတဲ့ အင်္ကျီထုပ်ကိုယူပြီး တစ်ဖက် ကားတံခါးပေါက် ကိုဖွင့်ပြီး ဆင်းပြေးခဲ့ပါတော့တယ်။

ကားနဲ့ တော်တော်ဝေးတဲ့ ကုက္ကိုပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်ကို ရောက်တော့ ကားဆီကို ပြန်လှည့် ကြည့်လိုက်ပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ဂုန်းဆိုတဲ့ အသံကြီးနဲ့ အတူ ကားက ပေါက်ကွဲသွားပြီး မီးလောင်ပါတော့တယ်။ ကားပေါက်ကွဲတဲ့ နေရာနဲ့ မိမိရောက်နေတဲ့ ကုက္ကိုပင်ကြီးက အတော်ဝေးနေပေမဲ့ ပေါက်ကွဲမှုကြောင့် လွင့်စဉ်လာတဲ့ အစအနများကြောင့် ကုက္ကိုပင်ကြီးကိုကွယ်ပြီး ထိုင်ချလိုက်ပါတယ်။

ရင်ခွင်ထဲမှာ ပိုက်ထားတဲ့ သားလေးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ ကားပေါက်ကွဲတဲ့ အသံကြောင့် သားလေးက လန့်ပြီး တအံ့အံ့နဲ့ ငိုနေပါတော့တယ်။ ငြိမ်းငြိမ်းလည်း သားလေးကိုကြည့်ပြီး မျက်ရည် များကျလာပါတယ်။

“သားလေးရယ် .. သားလေးရဲ့ ဘုန်းကံကြောင့် အမေနဲ့ သားလေးက မသေဘဲ လူယုတ်မာ ကတော့ သူ့လမ်းသူသွားပြီ။ ထူးဆန်းလိုက်တာ။ နတ်တွေ၊ သိကြားတွေ ကယ်လိုက်လို့ အမေတို့ သားအမိ သေဘေးက နေ သီသီလေး လွတ်လာခဲ့တာ”

ငြိမ်းငြိမ်း သားလေးကို နို့တိုက်လိုက်ပြီး ဘာဆက်လုပ်ရမလဲဆိုတာကို စဉ်းစားနေမိပါတယ်။ နားထဲမှာ ကိုဘသိန်းပြောသွားတဲ့ “နင့်ယောက္ခမက နင်တို့ သားအမိကို အလွတ်ပေးတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ” ဆိုတဲ့ အသံကိုပဲ ထပ်ခါတလဲလဲ ကြားယောင်နေမိပါတယ်။

ကို ပြန်မရောက်သေးခင် အိမ်ကိုပြန်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ငြိမ်းငြိမ်းတို့

သားအမိ မသေဘဲ ပြန်ရောက်လာတာကိုတွေ့ရင် အမေ့ရဲ့ ဒေါသတွေ မှန်းတီးမှုတွေက ပိုပြီး ဆိုးသွားလိမ့်မယ်။ ဘာတွေ ထပ်ပြီး ဖြစ်မလဲဆိုတာ ငြိမ်းငြိမ်း မစဉ်းစားရဲပါ။

တစ်နေရာရာမှာ ခဏရှောင်နေပြီး ကို ပြန်ရောက်လောက်တဲ့ အချိန်မှ ကို မနက်ဖက် ကုမ္ပဏီ ကို ရုံးတက်တဲ့ အချိန်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး ဆက်သွယ်တာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်မှာ ပါ။ သွားစရာဆိုလို့ ညောင်ရွှေက ဒေါ်ဒေါ်နှစ်တစ်ယောက်ပဲ ရှိပါတယ်။

နေ့ချင်းပြန်ခရီးမို့ ပိုက်ဆံလည်း ယူမလာမိပါ။ ကိုင်နေကျ လက်ကိုင်ဖုန်းကိုလည်း အိမ်မှာ ပဲ ထားခဲ့မိတာကို ငြိမ်းငြိမ်း နောင်တရမိပါတယ်။ လူနာအတွက်ဆိုပြီး အမေပေးလိုက်တဲ့ ပိုက်ဆံ သုံးသိန်းက သားအဝတ်ထည့်ထားတဲ့ အထုပ်မှာ ပါလာတာမို့ ဒီပိုက်ဆံတွေကိုပဲ စရိတ်လုပ်ပြီး သွားရ တော့မည်။

သားလေးက နို့ဆက်မစို့ဘဲ ငိုလိုက်တာကြောင့် ငြိမ်းငြိမ်း သားလေးနဖူးနဲ့ ပါးလေးတွေကို စမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကိုယ်ငွေ့ က နည်းနည်းနွေးနေပါတယ်။

ရန်ကုန်ကနေ ညောင်ရွှေကိုသွားမယ့် ကားပြန်စီးရမှာ မို့ ရန်ကုန်ကိုပြန်မယ့် ဟိုင်းလတ် တစ်စီးကိုတားပြီး လိုက်ခဲ့လိုက်ပါတယ်။

အခန်း (၈)

အမေနဲ့ မင်းထင် ကလေးအမေပြောပြတာကို နားထောင်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်မိကြပါတယ်။ ဂုဏ်ပကာသနတွေအတွက် မိမိရဲ့ သွေးသားအရင်းအချာကိုတောင် လုပ်ရက်နိုင်ကြသည်။

အပြစ်ကင်းစင်လှတဲ့ ကလေးရဲ့ မျက်နှာလေးကို မင်းထင်ကြည့်မိပါတယ်။ အင်မတန် ကံကြီးလွန်းတဲ့ ကလေးပါပဲ။ အခုအချိန်မှာ တော့ သူ့အဖေ ပြန်လာတဲ့ အထိ အိမ်မှာ ပဲ လက်ခံထားဖို့ မင်းထင် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။

“နင့်ယောက်ျား ပြန်လာတဲ့ အချိန်ထိ အိမ်မှာ ပဲ နေပါတော့ ငါတို့ အိမ်အခြေအနေကတော့ နင် မြင်တဲ့ အတိုင်းပဲ။ အိမ်မှာ နေတဲ့ အချိန်တော့ ငါတို့ စားသလို စားရမှာ ပဲ”

အမေကလည်း ...

“ဒေါ်ဒေါ်တို့ က လူဆင်းရဲပေမဲ့ စေတနာကတော့ မဆင်းရဲပါဘူးကွယ်။

သမီးယောက်ျားနဲ့ အဆက်အသွယ်ရပြီး လာပြန်ခေါ်တဲ့ အထိ အိမ်မှာ ပဲ စိတ်ချမ်းချမ်းသာ သာနဲ့ နေပါ

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ... ဒေါ်ဒေါ်ရယ်။ ဒေါ်ဒေါ်နဲ့ အစ်ကိုကြီးတို့ ရဲ့ ကျေးဇူးကို ကျွန်မ တစ်သက် ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး။

ဒီမှာ နေတဲ့ အချိန်အတောအတွင်းမှာ ကျွန်မလည်း ထမင်းစားတဲ့ အဖိုးအခကို ပေးပါ့မယ်”

ဦးမင်းထင်က ငြိမ်းငြိမ်းကို လက်ကာပြပါတယ်။

“မလိုဘူး ... မလိုဘူး။ ငါတို့ သားအမိက ဆင်းရဲပေမဲ့ နှင့်တစ်ယောက်စာလောက်ကိုတော့ ကျွေးထားနိုင်တယ်။ နင့်မှာ ပါတဲ့ ပိုက်ဆံက နင့်ကလေးအတွက် လိုလိုမည်မည် ... ဆောင်ထား”

ဒေါ်ဒေါ်ကလည်း သူ့သားပြောတာကို ထောက်ခံတဲ့ သဘောနဲ့ ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်ပြပါတယ်။ ငြိမ်းငြိမ်းကတော့ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ အချိန်မှာ ဒေါ်ဒေါ်တို့ သားအမိနဲ့ တွေ့ရတာဟာ ငြိမ်းငြိမ်းတို့ သားအမိအတွက် ကံတရားလေးက ဖေးမထားသလိုပါပဲ။

*